

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENTI SIBI DOMUM

ETTURTUR NIUM ALTARIA.

XII. ÉVF. 1911. 8. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephanum nyomda r. t.

QUI FRUMENTUM

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES.

PARCE POPULO TUO.

Az Oltáregyesület rendes tagjainak adománya 1911. évben:

Novák Mártonné 20 k, Boda Gábor esperes-plébános az endrefalvi tagoktól 89 k 56 f, Krosnyiczky János plébános, az osgyani tagok részéről 30 k, Szőke Sándorné 1 k, Pekári Károlyné 20 f, Rokmál Zsófia 2 k, Hász Erzsébet 1 k, Csajkás Menyhértiné 1 k, Vidats Dezsőné 3 k, Kósa Péterné 1 k 20 f, a krasznahidvégi Gk. O. E. 30 k, Lipter Ferencné 24 f, Pápay Gézáné 4 k, Krézmarz Irma 4 k, Holczinger Engenia 5 k, Stromszky Matild 4 k, Jakab Julia 4 k, Müller Józsa, Csillag Anna 2 k, Lengyel Karolin 24 fillér.

Schmidtbauer Henrikné 4 k, Csomangó Erzsébet 54 f, Gazder Józsefné 1 k, Danda Jánosné 1 k, Győri Gáborné 1 k, Manzák Ferencné 1 k 20 f, Bencsik Erzsébet 20 f, Bertalan Mária 20 f, Kauser Árpádné 2 k, Geller Laura 2 k, Tichy Józsefné 10 k, Balog Ágostonné 4 k, Horánszky Ferencné 2 k, Kerekes Erzsébet 4 k, Micskó József 24 f, Jurik Kabos plébános úr az ardanóci tagoktól 27 k 22 f, Kesztyel Betty gyűjtése: Hamenauer Anna 2 k, Török Pálné 1 k, özv. Farnék Józsefné 2 k összesen 5 k, Hirschkovits Károly 12 k, Hirschkovits Mária 8 k, Serfőző Gyuláné 2 k, Stahly Ignácné 4 k, Jurik Jakab gyűjtése Ebedec 75 k, Pachner Irma 2 k, Rác Nagy Istvánné 3 k, Kiss Aladárné 200 k és gyűjtése: özv. Ormos Jánosné 2 k, Luka Lászlóné 2 k, Zubriczky Anna 2 k, Ráth Gizella 4 k, Paignát Julie 4 k, Geiszt Gyuláné 40 k, Heinrich Alajosné 10 k, Kövér Kálmáné 10 k, Hegyessy Lászlóné 10 k, Csiszár Jánosné 10 k, Kautz Gyuláné 10 k, Goszthony Mihályné 20 k, Ágoston Józsefné 8 k, Neumayer Anna 2 k, Neumayer Matild 2 k, Horváth Jánosné 1 k, Varsó Mihályné 2 k, Streysz Béláné 2 k, Tömördy Kálmáné 6 k összesen 347 k, Kaup Teréz 40 f, Kritcsal Magdolna 1 k, özv. Stiepek Pálné gyűjtése: Klász Lajosné 2 k, Riedl Jánosné 3 k, Gaál Istvánné 4 k, Gaál Margit 2 k, Soldat Béláné 1 k, Haeger Cecília 8 k összesen 20 k, az érsekújvári tagoktól 400 k, Ékesi Mátyásné 2 k, Frits Etelka gyűjtése, Várgede 22 k, Balogfala 24 k 40 f, Kerekgede 19 k 40 f, Kisgömöri 10 k 16 f összesen 75 k 96 f, Bencsik Erzsébet 60 f, Koza Julia 24 f, Szebehelyi Erzsébet 24 f, az óbudai irgalomházban levő tagoktól 2 k 50 f, Szakács Rozi 2 k, Marx Antalné 5 k, Beznák Mariska 5 k, Bárány Ferencné 40 f, Posztoczky Ivánné 2 k, Jankó Kálmáné 1 k, Csaby Laci 2 k, Sárp Teréz 1 k, dr. Bors Emilné 2 k, Vas Péterné 50 f, Balázs Eszter 50 f, Schiebel Mária gyűjtése: Máriaradna 3 k 12 f, Major Imréné 2 k, Ráboczkay Teréz 3 k, Ráboczkay Györgyné 1 k, Vig Verona 24 f, dr. Bolváry Illés 4 k, özv. Keller Károlyné 2 k, Weiser Józsefné 1 k, dr. Tóth József úr 5 k, Szombathely 40 k 06 f, Isztimér 15 k, báró Puteani Vilma 2 k, Szabó-család 8 k összesen 70 k 06 f, ft. Bobák Sándor lelkész úr Viszló 20 k, Vörös Ignác 1 k, Bittner Mária 1 k, Kolletsek Róza 2 k, ft. Danek Vince úr a budapesti lengyelektől 4 k 80 f, Reményi Mária 2 k, Dévény Gyuláné 2 k, Haideckker Elsa 2 k, Felmayer Vilma 10 k és gyűjtése: özv. Rigler József Edéné 4 k, özv. Komaur Antalné 4 k, Schőja Antalné 4 k, Schőja Hermin 4 k, Magyar Karolin 1 k, Kreicse Ágnes 1 k, özv. Mihókné 1 k, Wagner Klára 4 k, özv. Varságh Gusztávné 4 k összesen 37 k, Dingisz Jakabné 1 k, László Lázár Róza 2 k, Székely Erzsébet 4 k, Molnár Jánosné 2 k, özv. Nagy Károlyné 1 k, Nagy Pálné 1 k, Nagy Erzsébet 1 k, Kakodi Etel 1 k, Fejes Jánosné 1 korona.

ÖRÖKIDŐS

az Országos Öltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Némethy Gyula dr.*: A keresztény nő és az oltár. — *Túri Béla*: A madridi világkongresszus. — *Gáspár Pál*: A szép szeretet Anyja. — *Sólymos Oszkár*: Az Öltáriszentség az amerikai magyar tanyákon. — *Semmer Imre*: Reggeli elmélkedés. — Németből *Asóratix*: Maradj velünk, Uram! — Gyakori szentáldozás. *Rovatvezető: Reviczky Aladár* főmunkatárs. *R. A.*: A szentáldozás növeli bennünk a megszentelő malasztot s erényeinket. *Dreibilka X. F.*: Szentáldozási áhítat. Szentáldozási ima a mohácsi vész előtt. — *Gyermekvilág*. *Rovatvezető: Dr. Szyllaba Emil*. Szent Aléna az oltár lépesőinél. — Jó imakönyvet a népnek! — Röptében a nagyvilág körül. — Egyesületi élet.

A keresztény nő és az oltár.

NÉMETHY GYULA DR.

A MULT nyáron végrehajtott bámulatos helyreállítás dacára is nem egyéb Lionardo da Vinci utolsó vacsorája, a milánói Santa Maria delle Grazie kolostor ebédlőjében, mint egy fölséges rom. Mélabú fogja el az ember lelkét, ha a romjaiban is megragadó falkép láttára elgondolja, milyen lehetett e fölséges mű, midőn a quattro és cinquecento határán, 1499-ben az alkotó kezei közül kikerült, s a donator szerzetház tagjainak és Milanó művészetét rajongó közönségének szeméi elé tárult. A quattrocento festése csak bámulatos szépségű részleteket adott; aki először foglalta össze festőileg a sok és különféleséget egy művészi egységbe, a vonal, az alak, a szinkompozíciónak első mestere, az új festés első fátylavívője Lionardo volt, épen az utolsó vacsora megalkotásával. Azon pillanatban állítja eléink az isteni mestert, midőn, arcán szelid búval így szól: egy közületek elárul engem. De minő hullámokat vernek az Údvözítő e szavai az apostolok lelkében; a nyugodtan ülő Údvözítő gyöngéd kettős gesztusa, mint egyre tornyosuló, hevesebb hullám terjed jobb és balfelé. A kép festett perspektívája mintegy megszakkítás, zökkenés nélkül folytatja a valóságos ebédlő vonalait. Mikor még eredeti fényében, színeiben ragyogott a kép, úgy tűnhetett föl a jámbor szerzetesek előtt, mintha az Údvözítő maga szállott volna egy vízió alakjában közéjük, hogy boldogítsa jelenlétében hű követőit...

Ilyenkor a Santa Maria delle Grazie, Malasztos Boldogasszony tem-

ploma egyik másik szerzetesének hogyne ötlött volna eszébe az, hogy erről a képről hiányzik valaki és pedig épen az, akinek az összes teremtmények között legnagyobb, szinte végtelen a méltósága, akinek anyasága oly fölséges, hogy szent Tamás igéi szerint annál különbet maga Isten sem teremthetett, akinek testéből

lett a drága vér
Mely eltörölte vétkünk...

Ámde nemcsak a jámbor szerzeteseknek, a Boldogságos Szűz többi híveinek is feltűnhetik, hogy *Mária nem volt jelen az utolsó vacsorán*. Hogyan? Akitől egyedül származott az ő szent embersége, aki teljes életében egyedül volt tiszta a legkisebb bűn szennytől is, aki fölött a szent atyák tanítása szerint az egy Istenen kívül semmi sincs, azt nem engedte Jézus az első oltárhoz, az nem vehette az ő kezéből az angyalok kenyerét? Az, akinek szűztiszta testéből eredt az újszövetség isteni áldozati báránya, nem hajolhatott az oltár fölé soha, hogy elrebegje: ez az én testem, ez az én vérem? Mások kezéből kapta az angyali kenyeret, aki legméltóbb volt arra, hogy magához vegye azt, de arra is, amire hatalmat nem adott neki isteni fia, hogy föl is áldozza?!

Annyi bizonyos, hogy Jézus édesanyját, amíg e földön élt, az alázat homályában tartotta; bár első csodáját az ő kérelmére művelte, nagy csodáinál, melyek után királlyá akarta tenni őt a nép, az Úrszineváltozásánál, hol üdvözült tanúk, Mózes és Illés, mennyei fény környezték, a jeruzsálemi bevonulásnál és leggyöngédebb csodájánál, Úrvacsoránál Mária nem volt jelen. Egyetlen egy helyén sem olvassuk az evangéliumoknak, hogy Jézus a Boldogságos Szűzet nyilvánosan még csak nevezte volna is anyjának, akit pedig az angyal és szent Erzsébet Isten anyjának szólítottak; sőt mikor hirül adták neki: Ime, anyád és atyádfiai ott künn keresnek téged, így szólott: aki Isten akaratját cselekszi, az az én atyámfia és hugom és anyám. Mi lehet az oka ennek, mélyen tisztelt hölgyeim és uraim? Jézus azt akarta, hogy Mária tökéletes követője legyen neki az alázatban, az emberiséget üdvözítő alázatban. Nem bocsátotta anyját az első szent miseáldozat oltárához az úrvacsora termében, de bezzeg ahonnan az apostolok, az úrvacsorát vett apostolok az egyetlen szűzi János kivételével távol voltak, megjelenni nem mertek, a keresztfájaldozat oltára, a kereszt fája mellett ott állott Mária és keserves fájdalomban, áldozatban úgy bensőleg egyesült szent Fiával, hogy vértanúk királynője lett:

Cunctis martyribus stat generosior...
Minden vértanúknál nagyobb lélekkel áll...

Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim! Az alázat homálya, mely Jézussal való tökéletes hasonlóságra vezette Máriát, *a belső élet*, mely a nyilvánosságot kerüli, de a szív tökéletesebb, mélyebb kifejlődését hozza

magával, a feltünéstől, a dicsőségtől való félrevonulás, a fájdalomban való tökéletes részvét, az önfeláldozás nem gyönyörű osztályrésze-e a finomabb, mélyebb érzésekre képes, szenvedésre, áldozatra minden férfiúénál erősebb női kebelnek?!

A keresztény nő nem áll az oltár mellé; nem hajlik Jézus szent teste fölé, nem mondja: ez az én testem, ez az én vérem: de a szent áldozásban, ha elég buzgó, a naponként való szent áldozásban, mint Mária belsőleg, érzelmesebb,

mélyebb kedélyéhez képest bensőbbben egyesül Jézussal, mint a férfiak, mint akár az áldozó papok, s szenvedésre, áldozatra képesebb lévén, talán tökéletesebben hozza meg a szív áldozatát, amelynek a szent miseáldozat csak eszköze, a szent áldozás maga csak szárnya, mert Jézus az ő isteni szent testét csak azért áldozta fel és adja nekünk, hogy az a másik teste, misztikus teste, az egyház, a szentek,

a hívek közössége épüljön és terjedjen. De van még más módja is a női nemnek ahhoz, hogy az oltáráldozatból kivegye a maga részét. A dicső emlékü XIII. Leó pápa egy allokúcióban, melyet az örökimádásról nevezett szerzetes nőkhöz és világi munkatársaikhoz intézett, azt mondja, hogy a szent öltözetek készítésére fordított női munkában a női nemnek csodálatos fölmagasztalása nyilatkozik meg. A női nem ezen szolgálatával mintegy részt vesz az újszövetség papságának méltóságában, amely papság magát az Isten Fiát mutatja be a szent misében, az Oltáriszentségben az Atyának hasonlíthatatlan áldozatul. «Igen, kedves leányaim, úgymond, a boldog emlékü pápa,

A veszprémi Gizella-kápolna. Szent István király nejének s a magyar oltáregyesületek védasszonyának, Boldog Gizellának szentelve.

ti megtaláltátok az utat e szent, e magasztos, e lelkesítő szolgálathoz. Ti készítek tisztelettel azt a vásznat, a korporálét, amelyre Jézus testét helyezik az oltáron; ti ékesítitek fel az oltárt, amelyre Jézus az átváltozás, a consecratio pillanatában alászáll; ti szövitek a fátylat a szentségházra, amelyben Jézus, nem mint Palesztinában egykoron, néhány évig, de évezredekig lakozik, hogy mindenkit elhalmozzon kegyeivel, aki hozzáfordul. Végre ti munkálkodtok azon szent ruhákon, amelyekbe Jézus, a mi örök főpapunk, a szent áldozat bemutatásánál öltözik. Mert Jézus maga a főpap, aki kiterjeszti kezeit és meghozza az áldozatot, a pap csak Jézus nevében mondhatja a kenyérré és borra: ez az én testem, ez az én vérem, tehát *Jézus maga az, akit ti vászon, selyem és ezüsthímzésű öltözelekkel ruháztok*».

Mit mondjunk, mélyen tisztelt hölgyeim és uraim? A keresztény nő, aki kézimunkájával az oltárt és az Oltáriszentségben jelenlévő Jézust ruházza, Mária követője, hogy ne mondjam örököse, kinek szeplőtelen testéből, véréből, mint egy tisztaságos virág rostjaiból, harmatnedvéből szövődött, fonódott Jézus, a láthatatlan örök Ige emberi öltözet, szent teste. Az a test, melyet Mária gyolcsokba, pólyákba takargatott, melyet az evangéliumok szerint jámbor asszonyok gondoztak életben és halálban. Az a szent láb, melyet Magdalai Mária bánatkönyveivel öntözött, melynek az ő illatos selyem haját törlokendőjévé tette. Az a szent fej, mely vértől, verejtéktől ázottan Veronika kendőjén hagyta képmását. Végre a szent tetem, melynek jámbor asszonyi kezek halotti leplet szöttek...

Valóban, mélyen tisztelt hölgyeim és uraim, a keresztény vallás csodálatos módon *igazságot szolgáltat mindkét nemnek*. Szent Ágoston 190-ik sermojában azt mondja, hogy Jézus mindkét nemet egyaránt jött megváltani, azt is, amelyben született a férfi, azt is, amely által született, a női nemet. Egyik nemből sem szabad tehát megsértenünk Krisztust. Honor masculini sexus est in carne Christi, honor feminini sexus est in matre Christi... A férfi nem dicsősége Krisztus testében, a női nemé Krisztus anyjában van...

Honor masculini sexus est in carne Christi... Csak a férfi lép az oltárhoz, hogy bemutassa a szent áldozatot, de ennek csak az az oka, hogy annál világosabb legyen, hogy az igazi áldozó nem a pap, nem a férfi, hanem maga Jézus, az örök szövetség főpapja...*

Honor feminini sexus est in matre Christi... az Istenember, Jézus férfi volt, de a legtökéletesebb tiszta ember, aki minden földi és égi

* Mi (papok) csak szolgálk vagyunk. Ő maga (Jézus) az, aki megszentel és átválttat... De te is, keresztény hívő, ha látod, hogy a pap felajánlja az áldozatot, ne gondold, hogy pap teszi ezt, hanem Krisztus láthatatlanul kiterjesztett keze. Aranyszájú sz. János 60. homíliája.

teremtmények fölött való, az nő, Mária. Az Istenember Jézus, férfi volt, de Virginis filius, virginum sponsus szűznek fia, szűzek völegénye... csak anyja volt a földön, szűz méh virága volt, szeplőtelen isteni testét csak nőtől vette, csak nőtől lett

a drága vér...
mely eltörölte vétkünk...

Csak nőből lett a tisztaságos test, amely nap-nap után feláldoztatik oltárainkon. Nők tisztelte, hogy ezt az oltárt szívük minden buzgóságával, gyengédségével, találékonyságával ékesítsék és díszítsék, nők tisztelte és nemük dicsősége.

A madridi világkongresszus.

H XXII. NEMZETKÖZI eucharisztikus kongresszus tagjai ez évben a katolikus Spanyolország fővárosában tanúi annak a nagy hitnek és benső szeretetnek, mely az eucharisztikus lényeg iránt él a katolikus világban. A *Christus vivit*, *Christus regnat*, *Christus imperat* mondás, illetve igazság fénye, mintha az új időkben, minden évben a világ más tájékán lobogna fel az eucharisztikus kongresszusokon: így tavaly Kana-dában, Montrealban, az idén a pyrrheneusi félsziget központjában: Madridban. Hiszen ha Krisztus nem élne az eucharishtiában, ha nem uralkodnék a lelkeken és nem parancsolna a szíveknek, Európa nemzeteinek, sőt a többi világrészeknek, képviselői ma nem nyujtanák azt az impozáns képet egy idegen ország szívében, Madridban: hogy *quam jucundum habitare fratres in unum!* Pedig a spanyol főváros egész külső, szívekben ragyogó képe s a benne hömpölygő százezrek azt hirdetik, hogy a kongresszusokon mindenkit egyé olvaszt a Krisztus Jézusba vetett hit, a Krisztus által való élet reménye. Spanyolország földje amúgy is szinte leheleli a katolicizmus szellemét. Akik az eucharisztikus kongresszusra Spanyolországba utaztak — azokat szinte megcsapta azoknak a koroknak levegője, melyekben a katolikus gondolat és érzés hozta mozgásba az életet. A középkor nagy emlékei, a monumentális katedrálisok között nem mint elmúlt nagy idők emlékei között jár az utas, hanem érzi azt a lüktető erőt, mely a milliók egységes, katolikus gondolkozásából árad, sokszor talán olyan formák között, melyektől már régen elszokott az újkor embere.

Itt Madridban is, mely pedig építkezésében, hatalmas ligeteivel és széles, fásoros paseo-ival modern világváros képét nyújtja, egészen katolikus világban találja magát az ember — akkor is, ha nem eucharisztikus kongresszusra jött volna ide. Csak így érthető az is, hogy egy világváros-

ban és egy országban az eucharisztikus kongresszus annyira lefoglaljon minden érdeklődést s az eucharisztikus Jézus körébe vonjon be, ha mindjárt csak néhány napra is, mindenkit. Pedig Madridban ilyen jelenségek kísérik a kongresszust. A dinasztia, a kormány, az összes városok s a nemzet minden rétege együtt ünnepelnek. A kongresszus színhelye nem is Madrid, hanem a spanyol királyság.

Már napokkal a kongresszus megnyitása előtt a vonatok csak úgy döntötték Madrid utcáira és hoteljeibe a kongresszusra érkezőket. A franciák és németek nagyobb csapatait leszámítva, ugyan jobbra maguk a spanyolok adják az ezrekre menő közönséget, de azért Amerikából, Mexikóból s Európa országaiból mindenünnen érkeztek vendégek. Mi magyarok mindössze öten vagyunk, de azért van rá gondunk, hogy ne olvassanak bele egyszerűen a nagy tömegbe s főleg, hogy ne tűntessenek a kétfejű sas gyomrába, itt, ahol a kétfejű sasok amúgy is szép számmal diszelegnek királyi palotákon, a régi cimereken és falakon.

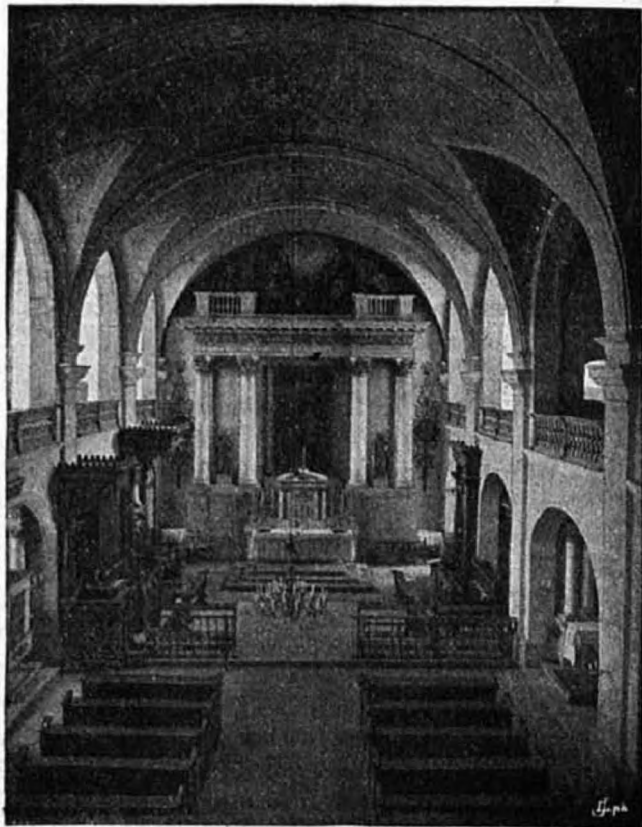
Akik jártak Madridban s gyönyörködtek abban a szép panorámában, mely Madridot körülveszi s érezték azt a színjátékot, melyet a Sierra de Guadarrama kék s imitt-amott a hótól még mindig fehér hegyei, meg a mindent éles világtításba helyező napsugár nyújtanak, azok fogalmat alkothatnak arról a tündöklő színpompáról, melyben Madrid vörös-sárga, vörös, fehér-zöld, kék-fehér színekbe öltözött palotasorai és utcái nyújtanak. Ahol az Eucharisztikus Jézus körmenetet fog tartani, ott különösen ünnepi díszbe öltözött minden. Látszik, hogy királyi felvonulásra készülnek. A katolikus nép nem is beszél másképp, minthogy erre is el fog vonulni a *ipi* Urunk. Addig is azonban, míg e fényes nap felvirrad, maguk a kongresszusi ünnepek is ünnepi pompával kezdődtek és folynak is.

Mindjárt nagyszerű volt a pápa követének, a toledói érseknek Madridba érkezése, ami az ünnepeknek mintegy első pontja volt. Ismeretes, hogy a pápa az idén Madridba nem küldötte el, mint követét, *Vannutelli* Vince bíborost, a nemzetközi eucharisztikus kongresszusok állandó bizottságának protektorát és örökös tiszteletbeli elnökét, hanem külön brévevel *Aguirre* bíborost, a toledói érseket bizta meg a pápai követségi tiszttel. A toledói érseknek Madridban való fogadtatása azonban oly pompával és tisztelettel történt, mintha a spanyol nemzet különös örömét akarta volna kifejezni, hogy saját véréből való kardinális a pápa képviselője. Már Toledóban a polgári és katonai hatóságok, különböző küldöttségek és előkelőségek az elindulásnál a pályaudvaron megjelentek. A katonai zenekar hangjai mellett indult el a különvonat, melyben a hivatalos előkelőségek kíséretében foglalt helyet *Aguirre* bíboros. A madridi állomáson szintén a hivatalos polgári és katonai hatóságok, továbbá több

püspök és a spanyol arisztokrácia számos tagjai fogadták. Salvador *Barra*, a madridi püspök, továbbá *Heylen* namuri püspök, ki lelke és elnöke az eucharisztikus kongresszus állandó bizottságának, szintén künn várták a pápai követet a pályaudvaron. A kormányt a kabinet egyik tagja képviselte. A hadsereg részéről több generális jelent meg a különféle küldöttségek és hatóságok képviselői oly számban voltak jelen, hogy ez maga százakra menő előkelő közöniséget tett ki. A spanyol előkelőségek közül pedig elég ilyen neveket említenem: Bailén, Vistahermosa hercegek, Pidal, Vadillos, Casa-Arno, Figuerola, Triver, Castellanos marquesek, Sepulveda y Muguero, Gonzales Rojer, Vergara, Nocedal, Mogas Losiga, Allende, Polo Bernabé, Ordax Avelilla, Manis Lazaro, Rodriguez Penga, Molina és még sok előkelő család sarja.

Mikor a szalonkocsi ajtajában feltűnt a pápai követ biboros alakja, olyan lelkesedés tört ki, mely csak a legőszintébb érzelmek kifejezése lehetett. A biboros rögtön a királyi fogatba szállt, hogy a meg-

állapított ünnepek között a királyi palotába hajtasson, ahol a pápai követ számára külön lakosztályt rendeztek be. Aguirre biboros különben máskor a franciskánusoknál szokott megszállani, mert maga is franciskánus volt. Az udvari fogat először a Santa Cruz templom elé hajtattott, honnan az *Ecce Sacerdos magnus* hangjai között nagy kísérettel, processió menetben, harangzúgás között vonult a Katedrálisba, hol a *Te Deum* éneklése

A besztarczébányai plébánia templom belseje. Az oltáregyesületi ájtatosságok színhelye.

közben ért a főoltárhoz. Rövid imák után felolvasták a pápai brevet, melyt a pápai követséggel megbizta, mire a madridi püspök üdvözölte a baborost, mint pápai legatust. A baboros pápai követ megköszönte az üdvözlést, mire felhangzott a fenséges kongresszusi himnus, melyet a kongresszus alkalmából szerzett Busca zenemester s melyet a kórus és a nép felváltva énekeltek.

A katedrálisból a baboros követ és kísérete a királyi palotába hajtott az Armenia-téren tisztelgő katonaság sorai között. Az alabárdosok zenekara pedig a királyi indulót játszotta. Benn a palotában pedig egyenesen a fejedelmeknek kijáró fogadtatás volt. Megjelentek maga a király generális ruhában, Don Carlos királyi herceg, a királyi családból még Mária Krisztina anyakirálynő, továbbá Izabella és Mária Terézia királyi hercegnők. Ott voltak az egész kormány, a polgári hatóságok fejei, a katonai és udvari méltóságok s természetesen az eucharisztikus kongresszus hivatalos vezetősége, előkelősége. A trónteremmé átváltozott Amarillo teremben mintegy háromezren vonultak el tisztelegve a baboros legátus előtt, ki azután lakosztályába visszavonult.

Másnap szombaton 10 órakor *Aguirre* baboros-legátus elment a Nuestra Señora de la Almadana-ba, (a leendő katedrálisba), melynek még csak a gyönyörű és hatalmas románstílusú krypta-temploma van készen, hol a püspökök és a papság jelenlétében szentmisét mondott. A szentmisében az Armeniai patriarcha, a valladolidi érsek és sevillai érsek, a madridi püspök segédkeztek, míg a padokban többi között a valenciai érsek, a bejai, astorgai, cindadi, coriai, huescai, leoni, lugoi, pamplonai, segorbei, tortósai és vichy-i püspökök foglaltak helyet. Ott voltak a misén Mária Christina anyakirálynő, Izabella és Mária Terézia kir. hercegnők is.

Délután 5 órakor pedig a királyi palotában a baboros követ a prelátusokat, majd a papságot fogadta, úgy a világiakat, mint a szerzeteseket. Este 8 órakor a katedrálisban a híres Stidorianus-zenekar eucharisztikus himnuszokat adott elő, melyet előkelő és számos közönség hallgatott végig. Ezzel véget értek a kongresszust mintegy megelőző ünnepek.

Túri Béla.

A szép szeretet Anyja.

A MODERN ember, a XX. századnak ez nyughatatlan, törtető, de jó akaratú, tehetséges és nemes tipusa úgy áll az élet országútján, mint a vándor: választania kell a jobbra vagy balra út között. Istent keresi, de szeme meggyöngült; éjben áll, de büszkén tudásában bízva, kioltja a lámpáját is és így akarja megtalálni az Istent.

Es ezen önmagukra hagyatott, botorkáló, ingva-járású isten-keresők számára több utat nyitott már a keresztény apologia. Kovácsolt kemény bizonyítékokból vashidat a hit számára; kivezette ezt a szkeptikus, kételkedő lelket a világba, a természetbe és megmutogatta neki a csillagok millióit, az azalea, a róza lehelletfinomságú szinpompáját és mint a tanár a tanulótlól: feleletet kér tőle, mondd meg, honnan mindez? Istentől. És sokan így találják meg az Istent.

De vannak lelkek, akik e bizonyítékokon nem indulnak meg. Nem vakok ők azért, hanem más oldalról fogékonyak. Ezek számára is van út az Istenhez és ez a csalódás, a kegyetlen, de kiábrándító debuctiv ad absurdum. Lelkiállapot ez, amikor a dalos lélek panaszba fog, nyög, hogy tovább kibírni abszurdum, nem lehet! Látja, hogy eltévedt, hogy amitől boldogságot várt, az nem tudja kielégíteni; hogy amit csillagnak vélt, csak Szentjános-bogárka volt; hogy amit kikötőnek tartott, homokzátony csupán! Mindentől elhagyva eszébe jut: nem kíra születtem, vágyamat ki kell elégítenem, a föld nem elég, Isten kell nekem, az Istent szomjazom. Babiloni fogságban ül a lélek és fülébe csendül az Úr szava, aki megmondta előre: ha elhagysz, meglátod; mily keserves és siralmas lesz az életed!

És itt kezdődik az út Istenhez. És ez úton terebélyes hársfák alatt virágdíszben pompázó Mária-kápolnácska áll, madárdal csattog, ezüst harang csendül és a szobor talapzatán ez áll: Mater pulchrae dilectionis, a szép szeretet Anyja.

Az ember élete érzelmekbe van ágyazva. Amikor a racionalizmus az ész jogát oly korlátlanul kiterjesztette, megszületett a végletes tapasztalat: ignoramus et ignorabimus: semmit sem tudok. És az ember belevész a gondolatok őserdejébe és aki utal az érzelmektől, a szívtől, a szeretettől várja. De minél tovább megy, annál jobban eltéved a rengetegben. Azután nemcsak a szívével kezd szeretni, hanem testével; láz veri ki. Már nem a lelket, a művészt, Rafael Madonnáit szereti, hanem a földit, a közönségest, az aljast. Töltögeti a Danaidák hordóját, de nem tud betelni!

Hiányzik mindig valamije, többre vágy. Világos pillanataiban látja is hová került. Tisztában van azzal, mi kellene néki és látja, mi je van. «Felkelek, Atyámhoz megyek». Így nem bírom ki, elveszek. Most már felveheti Venus minden díszét; csábíthat, ígérhet, fenyegethet, Tannhäuser szilárd.

Az Istenhez vezető út felfedezve! És Tannhäuser, ez a modern tékozló fiú, rálép az útra: «...bei dir kann ich nur Sklave werden... Mein Heil liegt in Maria...» (I. felvonás.) — A láz heve, tüze rózsaszinné lágyul, a sápadtsága liliommá finomul. Itt az Istenhez — út a Mater pulchrae dilectionis, a szép szeretet Anyja.

Nem az volt a baj, hogy szeretett, hanem a szeretetét méltatlan dolgokra pazarolta. Meg fog maradni a szeretet, csak mástól vesz példát: a szép szeretet Anyjától. Sőt kevés is volt a szeretete, az öröme és most már Keppler püspökkel áhít több örömet: «Mehr Freude!» Ennek is két parancsa van: Szeresd a te Uradat, Istenedet s a másik hasonló ehhez: szeresd felebarátodat. Szeresd az Istent; hisz most már látod, hogy más úgy sem tud kielégíteni. Szeresd úgy, mint a szép szeretet Anyja az ő Jézusát.

Szeresd a világot, mert tükör az: az Isten nézi benne magát. Szeresd a világot, a csillagot, az embert, a lelket, mert ez mind neked van teremtvé; Énekelj te is Magnificat-ot, mint a szép szeretet Anyja, mikor Erzsébet látogatta!

Valamelyik szent Atya mondja: Per Mariam ad Jesum! Igaza van. És sok modern ember így jut el Istenhez.

Angolországban és Németországban évenként több ezren térnek vissza az Egyházba, mert anyátlan árváknak érzik magukat. Anya kell nekik úgy, amint Atya nélkül sem tudnak lenni. Testvér kell nekik, Test és Vér kell nekik az Oltáriszentségben és tudják, hogy csak úgy lehetnek igazi testvérei Jézusnak, ha Mária anyjuk lesz.

Ne tiltsuk el nekik!

Ez a modern ember hiánya és kívánalma: gyermek a lelke, szeretni akar. És kitől tanuljon, ha nem a szép szeretet Anyjától!

Ez a története a májusi oltároknak; ez a pszichológiája a rózsás-liliomos Mária-szobroknak.

Ha láttok megtérő lelket az oltárhoz térdelve áldozni, gondoljátok meg, hogy a szép szeretet Anyja tanítja őt a szép, a szent szeretetre.

Gáspár Pál

Az Oltáriszentség az amerikai magyar tanyákon.

RÖZEL KÉT hónapi missiókörútról tértem vissza ápril 16-án és nagy meglepetéssel és örömmel vettem sorait, csodálkozva azon, hogy az Alkotmányban szerepeltem, holott abban a feltevésben éltem, hogy senki sem törődik azzal, mit csinálók én a végtelen prairiekon. Erdekes egy ország ez a Canada! Prince Albert tájkán misézés közben még március végén is a kehelyhez fagyott az ajkam; a bor is néha szintén megfagy — vizet nem is lehet használni az ilyen nagy hidegben. A papok rendszeren a lakószobákban kénytelenek végezni a misét is és nem a templomoknak mondott szegényes faházakban. De a nyár gyorsan termi meg a téli kényeret, hús is jut a tálba és azért a magyarok, kik otthon nagy sze-

génységben éltek, meg vannak elégedve életük sorával. Azért legszive-
sebben mégis csak az ó-hazáról beszélnek — és visszakíváncsoznak, csak
lehetne odahaza megélni! Hogy magyaroknak megmaradjanak, ahhoz
nem kell sok: egy kis érdeklődés, a becsülésnek, szeretetnek egypár jele
lángra lobbantja hazaszeretetüket és visszaadja magyar önérzetüket, melyet
bizony könnyen elnyom különben bennök az új haza intézményeivel,
állandó befolyásával, főként az idegen nyelvű egyházi élettel. Miként
Bukovinában, úgy itt is megtartható a magyar nép magyarnak kedvezőbb
anyagi helyzetében és az idegen környezetben is. Most ez évben lesz
épen 25 esztendeje, hogy az első magyarok ide vándoroltak; meg is
akarjuk ezt ünnepelni aug. 15-én Kaposváron, Sask. Gondolja, szerkesztő
úr, hogy lehetséges volna egy magyar Mária-zászlót előkelő helyről Ma-
gyarországból arra a napra kapni? Akármilyen olcsó vászon volna, csak
a megbecsülés jele gyanánt küldjék — beláthatatlan jelentősége lesz.
Tudnak elvégre itt is szerezni, de az ó-haza rokonszenve és éltető érdek-
lődése nem volna meg benne: pedig épen ez az, amire igen nagy szük-
ség van.

Megélni elég jól megélnék az itteni 3—4 éves magyar farmerek, de
nincsenek papjaik és nincsenek élő hagyományaik. Amit magukkal hoz-
nak, az évről-évre halványul és erejét veszíti. Hogy ide jöttem, úgy bán-
tak velem, mint Messiással, gyóntak, a misére messze vidékről jöttek el,
mindenütt plébánosnak marasztaltak, mit nemcsak azért nem tehettem
meg, mivel az ember két helyen vagy több helyen egyszerre nem időz-
het, hanem azért sem, mivel édeskeveset értek a buzatermeléshez, állat-
tenyésztéshez stb., ami nélkül a legtöbb helyen éhen halhat az ember.
A plébánosokat, misszionáriusokat úgy látja az ember kinn a farmok
vidékein szántani, vetni, mint a többi farmert. Magam is próbálom meg-
tanulni ezt a mesterséget, igen egészséges és edző különösen Kanada
levegőjében.

Ha szerkesztő úr a kanadai magyarság ügyei érdekében kegyes
volna alkalmas helyen megpendíteni és kivenné, hogy egy ilyen zászlót
kaphassunk, ennek hatása nagyobb volna, mint ha az összes miniszterek
személyesen látogatnának el hozzánk. Nemzeti és vallási szempontból
hogy mit jelent ez, csak az tudja mérlegelni, aki közöttük él, járkal, mint
jómagam. Igaz, hogy az idő már rövid, de valamelyes összevarrása a meg-
felelő színű selyemnek még jókor elkészülhetne, mert nem másról, csak
egy szent jelről van szó, melyet hazulról hoznak ezek a jó emberek.

Gondolom, legjobb volna, ha Rákóczi-zászlót kaphatnának; Rákóczi
a legkedveltebb hőse az itteni magyarságnak, tárgya beszélgetéseiknek,
főlolvasásaiknak s hazavonzó szimboluma a magyar hazának.

Sólymos Oszkár.

Reggeli elmélkedés.

Krisztus bevonulása a lélekbe a szent áldozás alkalmával:

1. hogyan jön ő és
2. hogyan kell őt fogadnunk.

«Áldott, ki az Úr nevében jő! Hozsanna a magasságban.» Mát. 21, 9.

1. Elmélkedjél arról, hogy az anyaszentegyház naponként használja az idézett szavakat a szent misében, értesünkre adván ez által, hogy Jézus hasonlóképen vonult be a mi bensőnkbe is, midőn a legméltóságosabb Oltáriszentségben hozzánk jő. Jézus egy számaron ülve csak szegényes menetben jött le az Olajfák hegyéről, de mindamellett a legnagyobb tiszteletnyilvánításokkal kísérik. Hasonlóképen száll ő le a pap szavaira a mennyek magasságából a kenyér és bor jelentéktelen színébe, de áhitattal imádja őt a magasrangú és alacsonysorsú egyaránt. Valahányszor csak áldozol, mindannyiszor diadalmasan jő szivedbe s nagy öröme szolgál neki abban, mint a tulajdon vére árán szerzett és halála által meghódított országba bevonulhatni. «Ime! a te Királyod jő hozzád szeliden.» (Mát. 21, 5.)

Isten és Mária igazi Fia, Dávid királyi nemzetségének sarja jő hozzád embersége szerint. Ne tekintsd őt szigorú uradnak és bírálódnak, ki alattvalóival keményen bánik, hanem szeretettel teljes és kegyes atyádnak! Ő nem azért jő, hogy téged megítéljen, hanem hogy boldoggá tegyen, ha csak tudva semmi nagy bűn nem terhel. Ő nem azért jő, hogy bűneidért megbüntessen, hanem hogy azokat neked megbocsássa és büntetésüket elengedje; azért jő, hogy téged tulajdon szellemével fölékesítsen, kegyelmeivel elárasszon, tulajdon érdemeiben és a mennyei koronában, valamint az örök boldogságban részesítsen. Dicsérd és magasztald tehát Királyod végtelen jóságát és szeretetét s énekeld te is az anyaszentegyházzal: «Áldott, ki az Úr nevében jő!»

2. Fontold meg továbbá azt is, hogy hogyan kell neked is méltán fogadnod Jézust, a te szeretettel teljes Királyodat. Mindenekelőtt, ha né tán lelked még valamely bűnnek bilincseiben nyögne, vesd magadat alá a pap feloldozó hatalmának: őszinte és töredelmes szent gyónás által. Azután tedd le valamely rossz szokásodat, vagy a mulandó dolgok iránt való hajlamodat, vagy valamely bocsánatos bűnödnek ruházatát Jézus lábaihoz, hogy ilyképen szived egészen szép és tiszta legyen! Azután menj Jézus elébe és kísérd őt pálma- és olajfaágakkal kezekben. A pálmaág az önmagunk fölött való győzelmet, rossz hajlamaink megzabolását jelképezi, melyet előbb gyakorolnunk kell, hogy jobban elkészülhessünk a

szent áldozáshoz; az olajfaág ellenben a keresztényi és testvéri szeretetnek és irgalmasságnak cselekedeteit ábrázolja, melyekben Krisztus Urunknak kedve telik. Mert amit legcsekélyebbnek az övéi közül cselekszel, azt ő úgy veszi, mintha neki cselekednéd. Végre, valamint a nép őt örömmel és tiszteletnyilvánításokkal fogadta, hasonlóképen kell neked is örömmel menned Jézus elé: a hit, remény és forró szeretet buzdulataitól telt szívvel! Ha pedig őt magadhoz vetted, akkor áradozzon lelked a dicséret és hála fohászaitól, de egyszersmind könyörögj különösen az állhatóság kegyelméért, hogy te is, mint az állhatatlan zsidónép hűtelen ne légy hozzá, megfélemlítve kegyelmeiről és jótéteményeiről, s őt szivedből ismét ki ne taszítsd s új bűnök által megfeszítésébe bele ne egyezzel.

Óh dicsőséges Jézusom! végtelen hála neked, hogy a szent áldozásban hozzánk jönni méltóztatol. Dicsérjenek és magasztaljanak az ég minden szentei; végtelen jószágod és szereteted maga is dicsérjen és magasztaljon, melynél fogva te mint szelid Király jössz sziveinkbe! De, ó Jézusom! mily szegény az ország, melybe a szent áldozás alkalmával bevonuláson tartod!

Boldog Gizella, az Oltáriszentség dicsőségén fáradozik.

Ah nincs abban semmi, mi neked tetszhetnék. Igen, te tudod, hogy nincs bennem semmi jó azonkívül, mit te magad hozol magaddal. Minthogy pedig ma ismét hozzám jönni és kegyelemkincseidben engem részesíteni méltóztatol, ó hát jöjj, jöjj és áraszd el velem lelkemet isteni tetszésed szerint és a te nagyobb tiszteletedre! Én minden hajlamomat: szívemet, testemet és lelkemet szentséges lábaidhoz teszem le. Uralkodjál ezentúl fölöttük, erősíts meg kegyelmeddel és ne engedd, hogy ismét valaha hűtelen legyek hozzád, miként ez eddig sajnos, oly gyakran megtörtént! Engedd, kérlek, hogy neked teljes buzgósággal szolgáljak és teljes szívemből szeresselek; és habár most nem is fogadlak elegendő tisztelettel szívembe, mégis egykor a boldog kimulás után vezess be engem magaddal a mennyei Jeruzsálembe! Amen.

Semmer Imre.

Maradj velünk, Uram!

Elbeszélés.

GEBENVULÓ hegyek tövében, kövér, termékeny szántóföldektől körvezeve áll egy szép nagy majorház, az úgynevezett «Szentgyörgy-major» nem messze tőle egy kis kápolna szent György tiszteletére szentelve, hová a környékbeli nép gyakorta el szokott zárandokolni; a közeli K... falucs-kából hetenkint kétszer jött át a lelkész, hogy szentmisét végezzen, az Oltáriszentség egyébként mindig a kápolnában tartatott.

Egy rekkenő meleg augusztusi nap estéjén sötét viharfelhők vonultak el a hegyek fölött; a majorházban ép az esti rózsafűzért végezte a fiatal gazda cselédeivel együtt, neje, a jámbor Margit asszony a kápolnában volt szentségimádást végezni, mint azt rendszeren minden este tenni szokta, lévén a kápolnácska gondozása is a majoros családra bízva.

Ezenközben a felhők mint fenyegetőbben húzódtak össze, néha egyet villámlott, érezhető volt, hogy a vihar nemsokára kitör; az erdő fái között forgó szél fútt, s egy-egy kövér esőcsepp esett nagyot koppanva az ablak-táblákra; egyszerre csak egy rémítő villámlás, utána hatalmas mennydörgés, melyre az egész ház alapjában megrendült, és teljes erejével megeredt a zápor, mintha csak öntötték volna le az égből, utána elkezdett esni a jég, de oly sűrűen, hogy mindent elborított.

A gazda háznépével együtt reszketve áll az ajtóban s könnyes szemekkel nézi a természet romboló elemeit, egyszerre fölkiált:

— Nagy Isten! A feleségem odaát van a kápolnában!

— Hagyja csak, gazduram, — szól az egyik cseléd — Margit asszony ezóta biztonságban van és míg a jégeső el nem áll, addig úgysem fog útnak indulni.

De a jég nem állt el, sőt még jobban szakadt. Villám villámot ért és a szüntelen mennydörgés moraja rémesen hangzott a hegyek között.

Az ifjú gazdát most már nem lehetett megnyugtadni; nem törődve a szakadó záporral, kisietett a házból, el a kápolna felé, hiszen hitvesét veszély fenyegette: a ház mellett folyt el egy rohanó hegyi patak, mely ily nagy esőzések alkalmával mindig igen ki szokott áradni, igaz, hogy e vízár ellen magas töltés védte a földeket, mely már évtizedek óta sok veszedelmet hártott el fejük felől, de ki tudja, nem indult-e el az asszony? és útközben igen könnyen szerencsétlenül járhat.

Amint így a sötétben lassan halad előre, áttörve az útjában lévő fatörmelékeken, melyeket a nagy szél hordott oda, egyszerre erős morajlás, dübörgés üti meg fülét, erre egy földet megrázó dörgés következett, és a villám fellobbanó fényénél alig két ölnyire maga előtt látta a megáradt folyót lefelé hömpölyögni a hegyek mellett. A Mura volt, mely áttörte a védgátat és őt elválasztá a kápolnától.

Kétségbeesetten kiáltott föl; most már a kápolnát is minden pillanatban elsöpréssel fenyegette a rettenetes erővel rohanó vízár.

Egy újabb villámfénynél meglátta, hogy egy vastag fatörzs fekszik a rohanó víz felett, ezen talán átjuthat.

Veszélyes vállalkozás volt biz az, alatta veszettül tombolt, harsogott a szennyes áradat, de végre nagy életveszéllyel mégis csak a túlparton volt; rohanva ment most a kápolnába, melynek bejáratánál felesége jött elébe. — Hála Istennek, Margit, hogy itt vagy még! — kiáltá nejét átölelve. — Siess, jer velem, mert a Mura áttörte a gátat, minden perc drága, ha azon a fatörzsen át nem vihetlek, úgy el vagyunk veszve, a víz már a kápolna közelébe ért.

Rémülve hallgatta a nő férje szavait, s így felelt:

— De, Mihály! ha a kápolnát előnti és elviszi a víz, mi lesz az Oltáriszentséggel? Azt el kell innét vinnünk.

— Ahhoz csak a pap érhet hozzá, nekünk nem lehet — mondá férje.

— Szükség esetén másnak is lehet, én tudom — szolt az asszony, — menj csak, helyezd biztonságba a Szentséget.

— De akkor neked itt kell maradnod; két terhet át nem vihetek azon a veszélyes helyen.

— Majd én viszem a Legszentebbet, te pedig engem.

— Nem lehet, ha erősen belém nem fogódzol, belezuhansz a vízbe.

— Akkor vidd át előbb a Szentséget, azután majd engem.

— Addigra a kápolnát veled együtt elviszi a víz.

— Hát akkor Istenért halok meg, Mihály, az Istent jobban kell szeretnünk, mint életünket, jobban mint egymást szeretjük; menj csak hamar, énniattam ne aggódjál, majd megsegít az Úr engem is. Egy pillanatig még habozott a férj, nejét erősen magához szorítá, de azután mégis Isten szeretete győzött benne. A sekrestyébe sietett a Szentség ház kulcsáért, s egy vélumot vett elő, melybe gondosan, szent megfeszítettségtől remegő kezekkel begöngyölgette a Szentséget, a hű nő csendesén sírva kérte:

— Mihály! Engedd megcsókolnom a Legszentebbet, nem hiszem, hogy bűn lenne az most, mikor az ember halálra készül.

A férj térdreesve nyujtotta feléje az Úr szent Testét, ő pedig szeretettel, gyengéden, mint egy gyermek, reáhajta fejét a ciboriumra és csókokkal halmozá azt.

— Üdvözlégy örökké áldott! — rebegette mély megfeszítettséggel, és férjét az ajtóig kísérte. — Isten veled, Mihály! Siess... Az Úr legyen velünk...

Baljával a drága terhet magához szorítva nagy vigyázattal lépkedett ez most a hajladozó, recsegő fatörzsen át a túlsó part felé, s mikor azt elérte, futott, ahogy csak birt házába, hol legelőször is az Oltáriszentséget

helyezte biztonságba; a kis asztalt leterítve fehér lepellel két égő gyertyát állított oda s egy feszületet, meg két virágcsokrot és erre a rögtönzött oltárra tette a Legszentebbet, beküldte minden cselédjét, hogy imádkozzanak, míg ő nejének megmentésére siet.

Szolgái már előre mentek; ő pedig lélekzet nélkül utánuk, s ekkor látták, hogy a víz már elvitte a fatörzset onnét, átvetette a másik partra. A vihar ezenközben már elvonult, s egy felhő mögül előbujt a hold is, mely borzalmas képet világtított meg.

A kiáradt Mura egyik ága épen a Szentgyörgy-kápolnára szakadt, kitört fákat és szikladarabokat sodorva erre, a torony eltűnt, az ablakokon tódult a víz befelé.

— Margit! feleségem! — kiáltozta a szegény kétségbeesett férj és bele akart rohanni a tajtékzó vízárba, hogy átgázolja; szolgái azonban visszatarták, hiszen ő is beleveszett volna; elmondták neki, hogy mikor ideértek, látták még nejét a kápolna ajtajában állni, de a víz épen ekkor gördített arra egy hatalmas kitépelt fenyőfát, mely őt magával ragadta a folyóba. Halotthalványan hallgatta a férj ez iszonyú szavakat, meredten bámult a szennyes hullámokba, majd elkezdett le és fel szaladgálni a folyó partján, nejének nevét kiáltozva, s egy hosszú póznával kutatta át meg át a vizet.

A szolgák segítettek neki a keresésben, de miután látták, hogy eredménytelen minden fáradozás, csüggedten, remény nélkül indultunk vissza a majorba.

* * *

Éjfél már rég elmúlt, de a fiatal gazda még mindig ott térdelt fejét mélyen lehajtva az Oltáriszentség előtt; a szobában nappali fényt árasztott a hat égő gyertya, mely a Legszentebbet környezte. Mély sóhaj tör elő a szegény mélyen sújtott ember kebléből, fejét lassan fölemelve tekint a Ciboriumra és elkezdi imádkozni, hangosan, gyermekdeden:

— Ó, én Uram, Istenem!... Bocsáss meg... Belenyugszom már a te végzésedbe... Elvesztettem azt, ki nekem mindenem volt a földön, s ez fáj... nagyon fáj... De nem! A legkedvesebb Te nagy nekem... Éretted történt... Éretted, Istenem!

Nem tudom kifejezni hogyan örülök, hogy itt vagy az én hajlékomban, hogy nálam vettél lakást, mint egykor Zakkeus vámosnál... Margit, az én jó feleségem helyet adott neked... Most készíts te is neki helyet a te országodban és engedj engem is egykor odajutnom...

Igy imádkozik, mialatt forró könnyek peregnék arcán végig, s az utolsó szavai zokogásba fulnak: hátul a szoba sarkában álló ágyból is sírás hallatszik. A férfi odasiet és kiveszi egyetlen fiacskáját, gyengéden

csitítgatva odaviszi az Oltáriszentség elé. A gyermek elhallgat és vágyakozva nyújtja kezecskéit a Ciborium után.

— Édes Istenem! Nézd árva gyermekemet... édesanyja térted halt meg... légy te most anyja helyett mindene... Maradj velünk, Uram! Ne hagyj el bennünket! Segítsd e nehéz keresztet viselni. De nem! Nem úgy gondoltam én... hiszen mi örülünk gyermekemmel együtt, hogy itt vagy házukban... Úgy-e, kis fiam, te is örülsz a Jézuskának? te is nagyon szereted Őt!

A gyermek mosolygott a Szentség felé, azután lassan lezáródtak szemcskéi és elaludt atyja karjain, mire ez őt ágyába fektette.

Most kívülről valaki erősen megzörgette az ablakot, a férfi egy sejtelenül megkapva felugrott és kisietett a ház elé, hol egy kísérteties kinézésű alak jött feléje és — Mihály, édes Mihályom! — kiáltással karjaiba omlott.

— Margit! Te vagy valóban, vagy csak szellemed? Oly igen hideg vagy.

— Ne félj én vagyok. Isten csodálatos módon megmentett a haláltól... hol van az Oltáriszentség?

— Ott bent a szobában. Ó, mily jó az Isten! ki téged visszaadott nekem!

— Mihály, az Isten megmentett mindkettőnket. Alig mentél át a fatörzsön, mikor ezt a vízár elragadta. Láttam, mert utánad mentem, ha engem is vittél volna, nem jutottál volna oly gyorsan át és mindketten halálunkat leljük a rohanó folyóban.

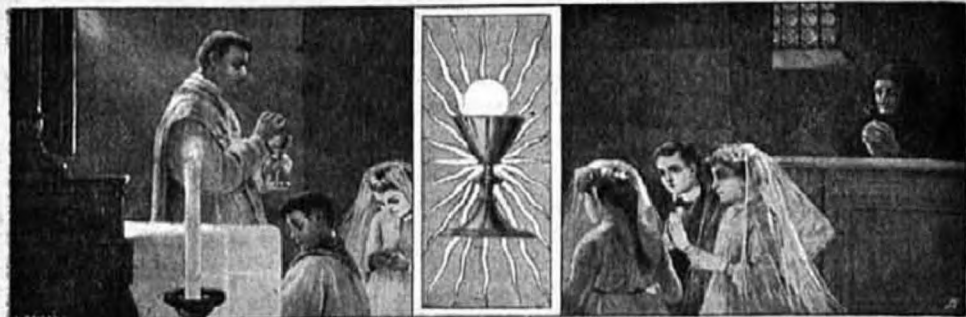
— De mondd, Margitom, hogyan jutottál te ide, nem estél a vízbe?

— Dehogyan nem, mikor a Mura elöntötte a kápolnát, kiszaladtam, de egy nagy fa rám esett, és magával rántott a mély folyóba; én erősen belefogódtam a sűrű ágakba és felszinen maradtam, a víz levitt egészen a rétekre, hol egy újabb vízáradat ért utól és elsodort messze a szántóföldek közé, akkor elvesztettem az eszméletemet és jó sokáig feküdhettem ott, mikor aztán magamhoz tértem, eljöttem haza. Hála Istennek, hogy itt vagyok! — mondá és újra férje keblére borult hangos zokogással.

Most látta csak a férj, hogy nejének ruhái egészen át vannak ázva, sárral és iszappal borítva, gyorsan karjaiba kapta tehát és vitte mint egy gyermeket be a szobába; ott Margit kiszabadítva magát az ölelő karokból térdreborult az Oltáriszentség előtt és örömtől túláradva adott hálát a jó Istennek szabadulásáért.

— Uram, jó Istenem! — rebegte hálattel szívvel — Te megmentettél minket, és fölkerestél a saját házukban! Légy örökké áldva, szeretve a legméltóságosabb Oltáriszentségben!

Németből: *Adoratrix.*

GYAKORI SZENTÁLDOZÁS.

Rovatvezető: REVICZKY ALADÁR főmunkatárs.

A szentáldozás növeli bennünk a megszentelő malasztot s erényeinket.

ARÓMAI katekizmus azt mondja: «*A kegyelemben való növekedés tulajdonképpen az Oltáriszentség sajátja. Ha a keresztségben újjászületünk, ha a bérmálásban megerősítettünk, úgy az Oltáriszentség által tápláltatunk.*»

Míg a többi szentségnek nem az a főcélja, hogy a megszentelő malasztot az emberben gyarapítsa, jóllehet azok fölvétele alkalmával is növekedik a lélekben az Isten kegyelme, addig az Oltáriszentségnek főcélja, hogy az igazban a malasztot növelje. Amint az orvosság táplálja is a testet, de mégis elsősorban az elvesztett erőket, nedveket állítja helyre s így a főcélja az egészség visszaállítása, míg a jó táplálék vért csinál s fönntartja erőben, egészségben a testet, úgy a többi szentség is inkább az elvesztett lelki erőket adja vissza, vagy új erőket ad, de *a lelket tulajdonképp az Oltáriszentség táplálja.* S mivel a léleknek a megszentelő malaszt a legbecsesebb, azért kimondhatatlan hatást idéz elő a gyakori, méltó szentáldozás.

Az Úr Jézus szentségi vételével növekesznek az áldozó lelkében az isteni erények: a hit, remény és a szeretet.

A szentáldozás növeli a hitet. Ez a szentség, mely a hit titkának nevezetik, nemcsak nagy hitet tételez fel, hanem egyúttal erősíti is és megvilágosítja is azt, ezért az Oltáriszentség a hit kenyere. Amint szent Tamás apostol térdre esett az Úr előtt s ezt mondta: «*Én Uram és én Istenem*», midőn az Úr Jézus szent sebeinek helyét látta, úgy az áldozó is leborul az Úr előtt, eloszlik minden kételye s szive mélyéből rebegi: *Én Uram, és én Istenem!* És megismeri az Urat, mint az emmauszi tanítványok a kenyértörésnél.

A szentáldozás növeli a reményt. Amint az Úr, midőn e földön járt, maga iránt minden jó léleknél bizalmat, reményt gerjesztett, csak reá kellett nézni, ruhájának szegélyét érinteni, isteni erővel telt szavait hallgatni s azonnal eloszlott minden kétely, minden kishitűség, minden levertség, minden bizalmatlanság, sőt kétségbeesés: úgy az Oltáriszentségben jelenlevő ugyanazon Úr Jézussal való gyakori érintkezés, táplálkozás is eloszlalt majd minden bizalmatlanságot s növeli a második isteni erényt: a reményt.

A szentáldozás gyarapítja, tökéletesíti a szeretetet. Az Úr Jézus az áldozóval oly bensőségesen egyesül, hogy mintegy az isteni Szív összeolvad az áldozó szívével. Már pedig az isteni Szív a szeretet kohója, melyben nem tudnak megmaradni a szeretet lángjai, hanem kicsapnak s az emberi szívet is szeretetre gyulasztják. A jámbor életű Ebner Krisztinának egy alkalommal megjelent az édes Üdvözítő s így szólt hozzá: «Égő szivemből kiveszek egy kis szikrát, hogy szeretetre gyulasszam a te szívedet». Azóta 600 év múlt el, de az Úr Jézus Szíve nem lett hidegebb s nagy szentségében ugyanazon szeretettől hevül. Képes minden emberi szívet lánggra lobbantani. Ezt tapasztalta a szentéletű Bertrand Lajos, ki, ha olykor közömbösnek érezte magát az Isten iránt és e szentáldozáshoz járult, oly meleget érzett szívében, mintha a szentségből kiáradó szeretet egész bensejét tüzes kályhává változtatta volna. Amit ez a szent érzett, azt érezték mások is, kikben nagy volt a vágy és buzgóság a szentáldozáshoz járulni.

Az isteni erényekben való növekedésen kívül növekedik a lélekben egy bizonyos készség minden iránt, ami Istenre vagy az ő dicsőségének előmozdítására vonatkozik. És valóban, távolítsuk el a lelkeket az Úr asztalától s kialszik a lelkekből minden ájtatosság és buzgóság. Míg ellenkezőleg, a gyakori áldozás következtében növekedik a buzgóság, az összedettség, az apostoli lelkület s a léleknek minden nemes hajlama. Az áldozásból törtet előre az áhitat melege az egész életre, főleg az Isten félelmére és szeretetére alapított életre. Az áldozásból szellemi áramlatok törtetnek előre az egyház tagjaira, hogy az áhitat szellemében éljenek s megmaradjanak. Az áldozás az áhitat szíve.

Hasonlóképen gyarapítja a szentáldozás a lélekben a Szentlélek Úristen hét ajándékát is, melyek szent Tamás szerint természetfölötti, belénk öntött képességek, melyek által a lélek átadja magát a Szentlélek Úristen üdvös befolyásának. Hogy a szentáldozásban valóban közli az Úr a Szentlélek hét adományát is, annak bizonyosságául szolgáljon boldog Idának a következő látomása. A boldog szent András ünnepén elragadtatásba esett és az úrfelmutatás alatt, midőn az áldozópap a szent Ostyát fölemelte, látta, hogy abból a fölkelő naphoz hasonlóan hét sugár áradt szét, melyek

az ő szive mélyéig hatoltak s azt a Szentlélek hét ajándékával eltöltötték. Érezte, hogy kimondhatatlanul boldog, mert szive a Szentlélek fényében, kegyelmében, szeretetében s isteni bölcsességében áradozott. Minél többször járul tehát valaki a szentáldozáshoz, annál bőségesebben részesül a Szentlélek hét ajándékában is.

A szentáldozás ezeken kívül más egyéb természetfölötti kegyelmekkel s adományokkal is elhalmozza az áldozó lelkét. Ha a szentek történetét átlapozzuk, láthatjuk, hogy mindazon lelki, szellemi, jellembeli kiváló tulajdonságokat, érdemeket, hőstetteket, melyeknek birtokába jutottak vagy véghezvittek, a gyakori szentáldozás által érték el. Jólehet ebből nem következik, hogy az Úr minden egyes szentáldozás alkalmával osztogat ilyen kegyelmeket, de ha osztogat, úgy azt a szentáldozás tényéhez szokta kötni. Az élet is azt bizonyítja, hogy akik gyakran és méltóan járulnak az Úr asztalához, azok az Úr rendkívüli kegyelmeiben részesülnek, azok szoros kapcsolatban vannak az Istennel, azoknak a lelke napról-napra mind fényesebben ékeskedik, ragyog mint a fölkelő s a delelni induló nap, azok igazán élvezik a szív békéjét, a léleknek örömeit, a mennyország előízét, az apostoli lelkület boldogságát.

R. A.

Szent áldozási áhitat.

(Folytatás.)

II. A gyakori jámbor áldozás gyümölcsei.

1. Törleszti a mult bűnöket, melyekre nem emlékszünk.
2. Megóv új bűnöktől, amelyekbe különben újra oly könnyen eshetünk.
3. Csökkenti s enyhíti a bűneinkre rótt ideigvaló büntetéseket.
4. Gyöngíti bennünk a bűn gerjedelmét s vétkes hajlamot.
5. Megtöri a kisértetteket s gyérebbé teszi.
6. A bocsánatos bűnöket elenyésztí.
7. A szokásos vétkekben sinylődöt győzelemre segíti.
8. Tökéletesb életre s áhitatra gyulaszt.
9. Felvilágosítja értelmedet, hogy belássad: mi üdvös, mi káros lelkednek?
10. Szivedet Isten szerelmére s a bűn utálatára hevíti.
11. Megőrzi s gyarapítja benned a megszentelő malasztot.
12. Megszilárdítja az ártatlan ifjat a tiszta élet útján.
13. Lelkiismeretedben a békét s szent örömet táplálja.
14. Krisztus végtelen érdemeinek osztályosává tesz.
15. A sátán ostromát ellened, visszaveri, vagy legalább gyöngíti.

16. Lelkednek vigaszt s erőt nyujt az élet bajaiban.
17. A földi hiú javak iránt undort s megvetést gerjeszt.
18. Istentől a legdúsabb kegyelmeket nyeri számodra.
19. A tisztító helyen szenvedő lelkeknek — kikért azt felajánlod — enyhülést és szabadulást keres.
20. Istent dicsőíti és előtte minden egyéb jó tetteink felett a legdrágább.
21. Minket Istennel s Istent velünk a legbensőbbben egyesíti; Jézus szívét gyarló szívünkbe vonzza.
22. Szűz Mária előtt kedvelté s vele hasonlónak tesz, ha, mint ő karjaiban, úgy te kebledben hordod isteni gyermekét.
23. Erősíti hitedet, reményedet, szilárdítja s növeli Isten iránti szerelmedet.
24. Minden áldozás különös kegyajándékkal s örök életre való érdemmel van egybekötve.
25. Egyetlen buzgó áldozás képes szentté tenni.

(P. Hevenesi Gábor S. J. † 1715. «Curia innocentiae.»)

III. A szent áldozás módja. Készület és hálaadás.

1. Szent Alajos három napig készült a szent áldozáshoz; én is követem őt ebben s ezen idő alatt imáimat buzgóbban, tanulmányaimat pontosabban végzem; több önmegtágadást gyakorlok, szenvedéseimet örömeztőbb tűröm; s mindez azért, hogy szívemet előkészítsem Jézusnak kedves hajlékául. A szent gyónás és áldozás közti időt jámbor könyv olvasásával s a szokottnál több ima (p. o. a töredelmi zsoltárok, Jézus szíve letenyéje) elmondásával fogom eltölteni.

2. Az áldozás napján felébredéskor első gondolatom az legyen: «Ime lelke! a dics szelid királya jön hozzád! Kelj föl Jeruzsálem s öltözzél fénybe, mert közelg világosságod s az Úr dicsősége támad feletted». Fenséges munka vár rám! mert nem embernek, hanem Istennek készítek most lakást szívemben. Ó Jézus segíts meg, hogy méltán vegyelek magamhoz.

3. Azután szent vágyódással siess a templomba: imádkozzál, elmélkedjél Jézus jelenléte s irgalmas szerelme felől! tekintsd őt, mint jó *pásztorodat... orvosodat... tanítodat... királyodat... halálban bírodat... az égben örök üdvödet!* Keltsed fel magadban a hitet, a bánatot, az erős fogadást, a bizalmas reményt és szeretetet. Járulj az oltárhoz lesütött szemekkel, összetett kezekkel, szerény tartással, egészen a nagy titokba, Istenbe merülten.

4. «Végre bírom őt s többé el nem bocsátom.» (Én. 3, 4.) A szívembe

szállott Jézust imádom, magasztalom, hálálkodom neki, kegyelmét könyörgöm magam és szeretteim számára, figyelek arra, amit bennem szól? mire int? mily áldozatot kíván tőlem? mily bűnveszélytől óv? mily különös erénygyakorlatra s önmegtágadásra lelkesít? följánlom neki értelmemet, szívemet, tanulmányaimat, végállandóságomat, halálomat! Ezek éltem legdrágább percei, ah ezeket üdvömrre jól felhasználom! Míg az ostya bennem épen marad, addig szívemben bírom Jézust; én eleven oltárszekerénye vagyok! Ot fogom körül, kit az egek be nem korlátolnak, ki bennem most kiárasztja szentségének s bölcsességének kincseit! O felix hora, brevis mora! Boldog óra! ah de rövid tartóssága.

5. Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam, könyörülj tapasztalatlan ifjúságomon! jöjj vakságomnak és gyöngeségemnek segítségére! Óh te legtisztább, ki oly *szívesen legelsz liliomok között* (Ének. 2, 16.), őrizd meg mocsoktalan s hozzád méltón lelkemet és testemet. Óh védőm és gyámolóm, édes Jézus! tekints reám, szegény ifjúra és erősíts harcomon a világ és érzékiség ellen! Jézus, neked élek, neked halok, legyek s maradjak tied életben s halálban.

Ily buzdulatok közt *legalább egy óranegyedet* töltvén a templomban, nyugodtan hazatérek napi munkámhoz; de egész napon át törekszem szívemben megőrizni a szent áldozás édes emlékét, békéjét, ünnepélyes csendjét.

Ah minél tovább ragaszkodom Jézushoz, annál tovább mulat ő is bennem kegyével — míg eljő boldog öröklét, midőn *«az Úrral mindig együtt leszünk»*. (I. Thess. 4.)

Szentáldozási ima a mohácsi vész előtt.

Szűz Máriához boldog halálért. Egy régi imakönyvből. 1513.

Ó szentséges asszony, ó dicsőséges, ó kegyességes csillaga tengernek, mindenkoron szűz Mária! ne hagyj el engemet, nyavalyás bűnöst én halálomnak idején és a keserves órán, midőn halálnak miatta én nyelveimet nem indíthatom te nevedet kiáltanom és én szememmel nem nézhetek és én füleimmel szózatot nem hallhatok. Emlékezzél akkoron kegyességes anya az imádságokról, melyeket mostan mondok te kegyességes füleidbe és segély énnekem az utolsó szükségemnek óráján; és szabadíts meg engemet akkoron minden gonosztól és kegyetlenségnek ő szolgáitól. Vigy engemet enyhülésnek helyére és vigasságos békeségnek nyugalmára, hol én örökké áldjam Jézus Krisztust, te méhednek áldott gyümölcsét. Amen.

Drebitka X. F.

GYERMEKVLÁG

Rovatvezető: DR. SZYLLABA EMIL.

Szent Aléna az oltár lépcsőinél.

Szentséglátogatás.

EG ÉS FÖLD Királya, jóságos Jézusom, ki csupa szeretetből vagy jelen előttem e szentségházban, bánkódó szívvel jöttem Hozzád, mert Téged nagyon sokat bántanak az emberek a legfölségesebb Oltáriszentségben. Szeretnék kiengesztelni érte, de jaj! magam is bűnös vagyok, magam is sokszor megbántottalak a legfölségesebb Szentségben. Kérlek, hallgasd meg mégis bűnös, de bánkódó gyermeked imádságát.

Ó, édes Jézusom! bár oly erős volna az én lelkem, hogy életemet is odaadnám az Oltáriszentségért, mint 1300 évvel ezelőtt egy hűséges leány, szent Aléna. Mily kedves volt Teneked ez a szent leány, aki atyja bűneiért életét áldozta Neked!

Pogány herceg volt az atyja, bálványimádó anyja is s a kis Aléna is mint szegény pogány nőttől. De ime! atyja egyszer csupa kíváncsiságból bement a kath. templomba. Ott éppen szentmise volt, Te szálltál le az égből az oltárra és magadra vetted a szent ostya alakját. A szegény pogány atya nem ismert Téged, nem hitte a Te tanításodat; nem hitte, hogy a szent ostya igazán a Te tested és a bor csakugyan a Te véred, azért kinevette és kigúnyolta a szentmisét.

Azonban, Úr Jézus, oly jó vagy! Fájt Neked, hogy a pogány ember így kigúnyolt Téged a legfölségesebb Oltáriszentségben. Azt akartad, hogy helyette az ő leánya, Aléna, annál jobban szeressen, ámbar még pogány volt. Aléna nem tudta ugyan, hogy mi a szentmise és a legfölségesebb Oltáriszentség, de fájt neki, hogy atyja így gúnyolódik. Elkezdett járni a szentmisére s mikor hallotta, Úr Jézus, hogy mennyire szereted a gyermekeket, hogy még a szent ostyában is jelen vagy, csakhogy közöttük lehess, keresztény lett.

Mikor ezt atya megtudta, katonáival elfogatta. Azután úgy verette és kínoztatta, hogy egyik karja leszakadt. A nagy kínzásban szent Aléna meghalt. Másnap a keresztények az ő templomukban az oltáron találták szent Aléna karját. Te, Úr Jézus, parancsoltad meg az angyaloknak, hogy a leszakadt kart vigyék szent oltárodra, ahol a legfölségesebb Oltáriszentségben jelen voltál. Ezzel azt akartad a keresztényeknek mondani: Ime, megvigasztalt engem Aléna, mert atya ugyan kigúnyolt Engem, de ő Érttem elvesztette karját és életét. Megértették azt a keresztények, eltemették szent Alénát, sírja fölé kápolnát építettek, hogy ott lehessen a szent misé-áldozatot bemutatni, amelyért életét adta.

Édes Jézusom, köszönöm Neked, hogy ker. kath. szüleim vannak. Ők nem gúnyolják a szentmisét, nem nevetik ki a legfölségesebb Oltáriszentséget, hanem szívesen járnak a templomba és imádnak Téged. Ó, mily jó nekem s mily rossz volt azoknak a keresztény gyermekeknek, akiknek szülei pogányok voltak, Tebenned nem hittek! Áldlak érte, hogy ker. szülőknek a gyermeke vagyok.

De, édes Jézusom! mégis mennyi ember van még az egész világon, aki Téged kigúnyol, a legfölségesebb Oltáriszentséget kineveti, mint szent Aléna atya. Nem ismernek a pogányok, akik többen vannak, mint a keresztények; nem hisz benned minden keresztény sem. Ó, mint fájhat az Neked! annyit bánanak, mint ahány tövissel voltál megkoronázva nagypénteken.

Édes Jézusom, minket gyermekeket szeretted legjobban, mikor a földön jártál s a legfölségesebb Oltáriszentségben is minket kedvelsz legjobban. Tudta ezt szent Aléna és azzal vigasztalt meg Téged, hogy meghalt Érted. Nekünk legalább mindenben nagyon jóknak kellene lennünk, hogy Neked örömet szerezzünk, ha már annyi ember nem szeret és megbánt Téged. De jóságos Jézusom, mi is oly rosszak vagyunk Hozzád, annyiszor vétkezünk! Bocsáss meg nekünk!

Imáinkat sokszor elfelejtjük vagy lustán, álmosan végezzük. Bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

A szentmisét hanyagságból elmulasztjuk s ha ott vagyunk, alig tudjuk bevárni, hogy vége legyen. Bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Ritkán látogatunk meg itt, rosszul hajtunk tétet, nem vagyunk ajtatósak Előtted, elmegyünk templomod mellett s nem vetünk keresztet, nem gondolunk rá, hogy ott jelen vagy. Bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Szent nevedet s szenteid nevét a legkisebb dolgoknál kimondjuk. Bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Szüleinknek szót nem fogadunk. Ó, szánjuk minden engedetlenségünket; szánunk minden barátságtalan és durva szót, amellyel őket megbántottuk; ha sirt értünk édesanyánk, minden egyes könnyecskéjéért bocsánatot kérünk. Bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Lelkipásztorunknak, tanítónknak annyi szomorúságot okozunk! Tudatlanok vagyunk és mégis sokszor nem akarunk tanulni. Az iskolában nem figyelünk és egymást bántjuk. Bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Egymást sokszor nem szeretjük; ha valaki megbánt, nem akarunk megbocsátani, hanem boszura gondolunk. Bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Lelkünk ártatlanságát, tisztaságát sokszor nem becsültük meg. Gondoltunk és beszéltünk olyanokat, hogy szent őrzőangyalunk szégyenkezett és eltakarta az arcát. Bocsáss meg, édes Jézusunk, bocsáss meg!

Torkoskodtunk sokszor. Elvettük azt, ami nem volt a miénk, hanem szüleinké vagy másoké. Bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Minden hazugságunkat és rágalunkat bocsásd meg, édes Jézusom, bocsásd meg!

Ruháinkra, szüleink gazdagságára hiúk és büszkék voltunk. Bocsáss meg, édes Jézusunk, bocsáss meg!

Arra a szeretetre kérünk, mellyel a gyermekeket mindenhol kerested, tanfoltad és megáldottad: bocsáss meg, édes Jézusunk, bocsáss meg!

Arra a szeretetre kérünk, amellyel a legfölségebb Oltáriszentségben a világ végéig szereted a gyermekeket: bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Arra a szeretetre kérünk, amellyel szeretted szent Alénát, magadhoz vetted az égbe s megparancsoltad angyalaidnak, hogy leszakadt karját oltárodra tegyék: bocsáss meg, édes Jézusom, bocsáss meg!

Vedd szívesen bűnbánatunkat és segíts meg, hogy Neked a legfölségebb Oltáriszentségben mindig híven szolgáljunk. Akkor Tied lesz életünk, Tied minden gondolatunk, szavunk és cselekedetünk. Akkor, ha nem is ől meg hitünkért senki, mint szent Alénát, mégis az égbe jutunk. Segíts minket erre, édes Jézusunk! Amen.

Jó imakönyvet a népnek!

ALTLÁNOS a panasz, hogy a katolikus családok körében elterjedt imakönyvek nem mindig alkalmasak a hitélet emelésére, nem mindig felelnek meg annak a célnak, amelyet a jó imakönyvnek be kell töltenie. Különösen a lelkeskedő papság részéről hangzik mindig erőteljesebben ez a panasz, minthogy a nép kezeiben lévő imakönyvekre emelhető a legalaposabb kifogás. Abban mindenki egyetért, hogy az imakönyvmizériát orvosolni kell. Meg kell szüntetni azt az állapotot, hogy akármi-féle obskurus üzleti vállalkozások lássák el a katolikus családokat ima-

könyvekkel. A vigécek által terjesztett cifrábnál-cifrább külsejű, de tartalmilag ugyancsak szegényesen üres imakönyvek helyett jó katolikus szellemű imádságoskönyveket kell a családok körébe juttatni. Ez annál fontosabb dolog, mert a most közkézen forgó könyvek legnagyobb része minden egyházi jóváhagyás nélkül szükkölködik, így hát nem is terjesztheti az egyházas szellemet, nem is lehet előmozdítója az igazi vallásos életnek. A jó imakönyvnek elterjesztése ma már nagyon könnyű dolog, mert meglehetősen széleskörű imakönyv-irodalmunk van, mely irodalomnak úgyszólván megteremtője a missióját ezen a téren is betöltő katolikus irodalmi intézmény: a Szent-István-Társulat. S ami különösen megkönnyíti e jó és minden tekintetben kifogástalan imakönyvek elterjesztését, az a Szent-István-Társulatnak amaz előzékenysége, hogy mindazoknak a lelkeseknek, akik eziránt hozzáfordulnak, imakönyveiből egy-egy teljes mintakollekciót bocsát rendelkezésükre. Ez a praktikus intézkedés valóban nagyon megkönnyíti a lelkesek helyzetét is e tekintetben, mert úgy ők maguk, mint az ő révükön híveik is tájékozódni tudnak majd megfelelő alkalmas imakönyvek felől. Nem kell tehát ezután többé-kevésbé megbizhatatlan ügynökökre szorulni, a Szent-István-Társulat minden lelkesi helyen szívesen letétbe helyezi imakönyveit megismertetése céljából. A mintakollekció egyes darabjai természetesen meg is vásárolhatók, az el nem kelt példányok pedig annak idején visszaküldendők a Társulatnak. Most van a legkitünőbb alkalom a jó imakönyveknek a katolikus családok körében való elterjesztésére, a közeledő iskolaév kezdetén. Ezen alkalomnál legszebb és legmegfelelőbb ajándék és emlék kétségtelenül az imakönyv. A lelkeskedő papság, az iskolák és oltáregyesületek figyelmébe és jóindulatába ajánljuk ezt a kedvező alkalmat, mikor a családok tűzhelyeinél nagy eredménnyel helyezhetik el a vallásos élet egyik legfőbb előmozdítóját, a jó imakönyvet és könnyű szerrel kiküszöbölhetik a ponyva-irodalom semmire sem jó termékeit. Ez a tevékenység is egyik jelentékeny ága az oltáregyesületi működésnek.

Részletes imakönyvárjegyzéket és teljesen (vagy a kívánt szerinti) mintaküldeményt bizományba a legnagyobb készséggel és haladéktalanul küld a Szent-István-Társulat könyvkiadóhivatala mindazon lelkes uraknak, akik eziránt hozzá fordulnak. Mint különös kedvezményt említjük, hogy a Szent-István-Társulat a mintakollekcióból bármelyik imakönyvet ingyen engedi át a főtisztelendő lelkes uraknak, ha abból legalább két példányt utánrendelnek; több példány rendelésénél a kettőn fölüli példányok árából még 20% kedvezményt is ad a kiadóhivatal, azonfelül a megrendeltek portómentesen küldi. Megrendelések a következő címre küldendők: Szent-István-Társulat könyvkiadóhivatala, Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.

Röptében a nagyvilág körül.

A magyarországi Oltáregyesületek védasszonya. Magyar egyházi, főleg Oltáregyesületi körökben néhány évvel ezelőtt mozgalom indult meg, melynek az volt a célja, hogy Gizella királynénak, Szent István király feleségének boldoggáavatását kieszközölje. Annak idején meg is indult a szabályszerű egyházi per, mely minden szentté vagy pedig boldoggá való avatást megelőző és a bizonyító eljárás során több oly momentum merült föl, mely — hogyha a történelmi tudomány adatai révén igaznak bizonyulna, lehetetlenné tenné Gizella királyné boldoggá való avatását. A történelmi tudomány ugyanis azzal vádolja Gizella királynét, hogy ő volt az, aki Szent István és fia, Szent Imre halála után az Árpádházi hercegeket megvakítottatta, hogy a trónutódlást rokona, Urseoli Péter számára biztosítsa. A történetírásnak ezt a vádját kellett pragmatikus alapon megdönteni és mint a Katholikus Tudósító beavatott forrásból értesül, a bizonyítási eljárásnak ez a fontos része, úgy látszik, sikerre fog vezetni, mert a római Szentszék által kiküldött bizottság hosszas szünet után most ismét fölvette a bizonyítási eljárásnak már-már elejtett fonalát. Az érdekes ügynek legújabb fejleménye az, hogy a passauai püspök meghívta dr. Nemes Antal pápai prelátust, hogy a bizonyítási eljárás folytatása céljából Passaubába utazzék, ahol az első Árpádházi királyné holtteste nyugszik. Dr. Nemes Antal prelátus a boldoggáavatás ügyéről a következőket mondotta:

— Előttünk, magyarok előtt mindig lehetetlennek látszott az, hogy az a Gizella királyné, aki Szent István felesége volt, Szent Imre édesanyja és Szent Henrik testvérnénje, lett volna képes arra, hogy az Árpádházi hercegek szemét kiszurassa, fülükbe forró ólmot öntessen csak azért, hogy őket ilyen módon a trónutódlásból kizárja és helyettük egy idegen ember, Péter trónralépését tegye lehetővé. Újabb történelmi kutatások alapján most aztán kiderült, hogy mindezt az embertelenséget valóban egy Gizella nevű asszony követte el ugyan, de — és ebben tévedett az eddigi história-

írás — ez az asszony nem Bajor Gizella magyar királyné, Szent István király felesége, hanem a palotaforradalom útján trónra került Urseoli Péternek édesanyja volt. A «Gizella» név ugyanis az ősnémet «Geisel»-ből származik, ami magyarul annyit tesz, hogy «tusz» és a középkorban minden királyi családból származó nő, akit idegen fejedelmi udvarhoz adtak oda nőül, Gizella — Geisel — tusz, vagyis kezes volt, amennyiben a két udvar jóviszonyának és barátságának záloga gyanánt tekintettek. A Gizella név tehát gyűjtője egy fogalomnak és e ténynek nemtudásából származó tévedés volt az, amely miatt kicsibe mult, hogy lehetlenné nem vált a szentéletű magyar királyné megdicsőítése.

Templomok és a földrengés. A kecskeméti templomok országszerte híresek; történeti beszélcinkben szerepelnek, az öreg templom nagy harangját a népdal is megörökítette. A földrengés mindent tönkretett. Az Oltáriszentség is osztozott az emberek fájaldalmában, mert mérhetetlen kár esett a templomokban is. Mutatja ezt elsősorban az a hatósági intézkedés, mely a templomokat a kora reggeli órákban bezáratta. Pedig a hajnal első sugarától odagyűlt a nép a templomok köré és azok csakhamar megteltek imádkozó néppel. Az oltárok előtt, melyeknek szobrai, gyertyatartói felfordultak, a padlózatot, mely törmelékekkel volt borítva, térdeltek az emberek és sokan, kik talán sohasem imádkoztak, most itt kerestek menedéket. A veszedelmes helyzetre való tekintettel azután a reggel hét óraker összeült tanács bezáratta a templomokat.

Meghatározhatatlan a kár a nagytemplomban. Roskovics Ignác freskói, melyek valódi remekművek, erősen megrongálódtak és a templom falaiban is esett kár, a belső berendezés egy része teljesen elpusztult.

A piaristák templomában esett a legnagyobb kár. Ennek a falai össze-vissza repedeztek. Szinte félcimetes a templom belseje a lehullott törmelék-darabokkal. Az oltárok rendetlenségben, gyertyatartók, kánon-táblák felfordultak. Megkapó képet nyújt a főoltár, melyre Szent Péter szobra ráborult, mintha csak siratná a templom pusztulását...

A kistemplom is veszedelmesen megsérült, valamint a szentferenc-rendieké is. Kecskeméten egyhamar nem lesz a templomokban mise... Révész prépost-plebános, aki fájó szívvel emlékezett meg az egyházát ért csapásról, kint a temetőben tart misét.

A kecskeméti katolikus egyházközség anyagi kára ezenkívül is nagy. Mindkét bérpalotája óriási sérüléseket szenvedett és a plebánia-épület is majdnem lakhatatlanná vált.

Az Oltáriszentség és a siketnémák. Megható jelenetnek voltam szemtanúja Bécsben. A siketnémák intézetében egy hitoktatási órán voltam jelen; a meghatottság engem is némává tett, de annál jobban hallottam és értettem, hogy mit mivel itt a kegyelem. A mintaelőadás tárgya az

Oltáriszentség vétele volt. Középen a pap és körben állottak a siketnémák. Magasba emelt kezekkel beszéltek mindannyian, csak hangokat és indulatszókat lehetett hallani, de a szemekben tűz égett és szent lelkesedés. Az őskeresztény egyházból egy darabot láttam magam előtt a Szentlélek ihletésében, ki által az Ige testté lőn. Csupa mozgás, csupa dráma, mennyi mozgalom, vágyakozás, midőn az Isten ígéről beszéltek jelekben azok, kiknek az emberi ige meg nem adatott. Lionardo Utolsó vacsorája és Rafael Disputája elevenedett meg előttem, hiszen e két képen, mely az Oltáriszentség két legszebb glorifikációja, szintén a kezeknek jelbeszédét rögzítette meg aművész. Az Ige fenségét éreztem a siketnémák ajkain.

Ily megható ünnepély folyt le június 11-én a pozsonyi Szentháromság templomban. Ekkor járultak első ízben a pozsonyi siketnéma intézet róm. kath. növendékei az Úr asztalához. Dr. Kőhegyi József intézeti hitoktató lelkes szavakkal méltatta a

Kegyesrendiek kecskeméti temploma.

katholikus egyház érdemeit a természet ezen legszerencsétlenebbjei körül, rámutatván arra, hogy általuk is mennyi fenséges alkalom nyílik evangéliumi szeretet és irgalmasság gyakorlására. Megható jelenet volt, midőn ezután a siketnéma növendékek buzgó imát mondtak, készülvén az eucharisztikus Jézus befogadására és megújították a keresztségi fogadalmakat. A templomot diszes közönség töltötte meg gróf Szapáry Ilona, Pongrácz Dóra és Irén grófnőkkel és Czech-Batka Antóniával az élén. A templomi ünnepély után a minden katholikus ügyért lelkesedő Szapáry grófnő vendégeltte meg a szerencsétlenségükben is boldog első áldozókat.

Oltáriszentség és iparművészet. Az Országos Magyar Iparművészeti Társulat, a Paulai Szent-Vince-ről nevezett nőkongregáció számára július hó 10-től 13-ig egyházművészeti tanfolyamot rendezett a következő tárgysorozattal: Július 10-én délelőtt 8—10 óráig Lyka Károly, a «Művészet» szerkesztője tart előadást «Stilegység és stiltisztaság az egyházi művészetben»

címmel, délelőtt 10—11 óráig dr. Fieber Henrik miniszteri referens ad elő «Egyházművészeti izléstelenségek» címen. — Július 11-én délelőtt 8—10-ig Mihalik Gyula iparművészeti iskolai tanár értekezik «A miseruha alakja és disztése» címen, 10—12 óráig pedig Körösfői-Kriesch Aladár festőművész tart előadást a «Szőnyegek és gobelinekről». — Július 12-én délelőtt 8—12 óráig Velics László S. J. muzeumőr «Egyházi himzések» címmel értekezik. — Július 13-án délelőtt 8—10 óráig dr. Némethy theologiai tanár «A miseruha történeti fejlődését», 10—12 óráig pedig Szalay Béláné szaktanító «A csipke technikai és történeti fejlődését» ismerteti. A tanfolyam idején délutánonként 2—4-ig himzsminták másolása, színpróbák gyűjtése, csipke- és himzési technikák bemutatása van a műsorba illesztve. Az előadások Ménesi-úti anyaházban tartatnak.

Az Oltáriszentség és a portugál forradalom. Amíg Spanyolország a madridi kongresszuson hódolatát mutatta be a századok Királyának s a londoni koronázáson immár elmaradt az Oltáriszentséget sértő eskü, Portugália az Oltáriszentséghez nyúl s a lisszaboni rendőrfőnök megkezdte több hivatalnokkal a székesegyházban fölhalmozott műkincsek összeírását. A rendőrfőnök becslése szerint azok értéke meghaladja a 22 millió frankot. A legértékesebb tárgyak egyike egy a XVI. századból való 412 drágakövel kirakott monstrancia, melynek értéke egymagában két millió frank. Egy aranykeresztet, melyet még II. Fülöp ajándékozott az egyháznak, megsérülve találtak. Ezeket az arany és ezüst tárgyakon kívül még számos a XVII. és XVIII. századból származó értékes szőnyeget és festményt foglaltak le. A portugáliai papság ünnepies tiltakozást jelentett be a leltározás ellen, minthogy az összes egyházi javak a káptalan tulajdonát alkotják és tőle joggal el nem vehetők.

EGYESÜLETI ÉLET.

A besztercebányai Oltáregyesület választmánya június 9-ikén tartotta havi ülését, melyen bemutatta az igazgató a budapesti központi Oltáregyesület 1911. évi ajándékairól szóló jegyzékét. A választmány az egyesület igazgatóját bizza meg, hogy köszönetet mondjon a szép tárgyak kegyes ajándékozásáért. A kiállítás napjaul jún. 29, 30, július 1.

és 2. tüzettek ki s a megnyitásra a megyés püspök úr öméltóságát kéri fel a választmány. Majd jelenti az elnök, hogy az egyesület gyászszalaja elkészült s így mi sem akadályozhatja meg, hogy elhunyt tagjaink temetése alkalmával ezzel is kikisérhessük őket utolsó útjukra. Végül a tanácskozó terembe beállított egyesületi könyvtár gondozójaul

egyhangúlag özv. Weisz Gyuláné úrnő lett megválasztva.

Oltáregyesületi kiállítás. A besztercebányai Oltáregyesület, mint minden évben, az idén is közszemlére állította azokat a tárgyakat, melyekkel ebben az évben tagjai buzgósága és áldozatkészsége folytán a Zólyom vármegye szegény egyházakat fogja megajándékozni. A kiállításnak, mely az irtalmas nővérek Kossuth Lajos utcai elemi leányiskola földszinti termében nyert elhelyezést és július 3-ig lesz a közönség számára nyitva, június 29-én d. u. 5 órakor volt ünnepélyes megnyitása, melyet dr. *Radnai* Farkas, megyés püspök végzett. Pontban 5 órakor érkezett meg a főpásztor, kit *Kócsy* Jánosné, az egyesület elnöknője és dr. *Császik* István igazgató fogadtak. A püspök a tárgyak megáldása után szép beszédben köszönte meg a tagok buzgóságát. A kiállítás megnyitása után azután üdvözölte a választmányi hölgyeket, majd az elnöknő kalauzolása mellett megtekintette a kiállítást.

Oltáregyesületi mozgalom az amerikai magyarok között. Lapunk más helyén közöltük azt a levelet, mely elénk tárja a Kanadában élő magyar testvérek sorsát. A budapesti középponti Oltáregyesület rögtön segédkezet nyújtott az Oltáriszentséget hiven imádó népnek és zászlót küldött az amerikaiaknak. Midőn erről *Barkóczy* Ilona bárónő, egyesületünk terjesztőnője a levél íróját értesítette, a következő sorokat vette: Méltóságos bárónő! Becses leve-

lezőlapja útján a [kedvező hírt nagy örömmel és hálával vettük és minden egyes, akinek tudomására jut e fényes kilátás, eltelik azzal a türelmetlen várakozással, mely a kész örömnél is édeesebb és lelkesítőbb. Hogy esetleg el ne hibázzam a dolgot, kérem figyelembe venni, hogy ez a zászló a kanadai össz-magyarságra legyen kérve, a kaposvári hitközség csak a hely, hol az ünnep lefolyik; emellett minden hitközség maga fog gondoskodni zászlójáról, mint külön hitközségi zászlóról, mint külön hitközségi zászlóról. Ez a zászló a terv szerint telepről-telepre fog vándorolni olyképen, hogy minden két évben körülbelül más-más hitközség fogja őrizni. Így majd drága ereklye gyanánt állandóan lelkesíti és tartja meg a magyarokat nemzetiségükhöz hiven, a bukovinai székelyek mintájára. Fontos létkérdés is, függetlenül minden nemzeti vonatkozástól, a kivándoroltak számára az öröklött és áthozott hagyományok megőrzése, létkérdés ez; züllésnek indulnak, ha megfosztva minden eszményi irányzattól, a lenézett jövevény szerepében önmegbecsülésüket is elveszítik. Ez a nagy baja sok helyen megvan az amerikai kivándoroltak, ellenben fönn tartó, sőt lélekmentő erő gyanánt hat annak a tudatnak ápolása, hogy ő nem utolsó, hanem szegény bár, de számottevő nemzetnek, vallásos népnek fia és szegényt hoz származására, ha szegre akaszt becsületet, hitet, tisztességet. Kivándorolt honfi-

társainknak egyéb haladását is nagyban megkönnyíti itt az idegenben, ha nem cigány és hazátlan jöttment színében tűnik föl, hanem jó és kedvező fogalmat kelt magáról a becsülésre való törekvés által. Bizony nagy jelentősége van ennek a Máriás-zászlónak úgy vallási szempontból, mint egyéb érdekek céljából is és nagy jótéteményt méltóztatott gyakorolni ezekkel a mi honfitársainkkal szemben, midőn egy ily, századok emlékeitől megszentelt jelt nyujt oda nekik Méltóságod, mert

ha van is nekik megélhetőségük, enni-inni valójuk több és biztosabb, mint otthon, mégis nincsenek tradícióik és emlékeik, ha az óhazaikat elvesztik és megfakulnak magasabb motívumaik, mert vallásukat az új környezetben, a nyelv miatt, sokszor semmiképp sem ápolhatják. Kérem még Méltóságodat a zászló felírásának megállapításánál az összmagyarságra tekintettel lenni. Legmélyebb tisztelettel hálás hive

Solymos Oszkár.

A X. Katholikus Nagygyűlés évkönyve. Az 1910. november havában lefolyt nagygyűlés működését ismertető könyv I. füzetét most adta ki az Országos Katholikus Szövetség, mint a nagygyűlések rendezője. A 215 oldalra terjedő füzet a nyilvános ülések és a szakosztályi tárgyalások eredményeiről ad számot, már terjedelmével is igazolva azt a nagyarányú és változatos működést, mit a magyarországi kálholikusok X. nagygyűlése kifejtett. Az évkönyv közli Széchenyi Emil gróf elnök nagyszabású megnyitó beszédét, mely úgy a gyűlések jelentőségét, mint a Szövetség hivatásos működését fejtegeti; továbbá benn foglaltatnak Csernoch János érseknek a királyról, s Somssich Béla grófnak a pápa tekintélyéről mondott figyelemre méltó ünnepi szónoklatai. A II. nyilvános ülésnek tárgyait Vay Péter gróf ap. protonotáriusnak a vándor munkásmisziókról, Giesswein Sándor dr. prelátusnak az autonomia aktuális kérdéséről és Prohászka Ottokár püspöknek «a hitetlen világ útjai Krisztushoz» címen mondott beszédei adták, érdekesen fejtegetve témájukat, domborították ki a kérdések jelentőségét. Nagyhatású beszédek hangzottak el az utolsó ülésen, melyen Krüger Aladár dr. káptalani ügyész a szekularizációról, Buttykay Antal ferencendi házfőnök a sajtóról szólott, végezetül pedig Mailáth Gusztáv Károly gróf erdélyi püspök nagy hatású záróbeszédében vázolta a nagygyűlés munkájának fontosságát. A három irányú — hitbuzgalmi és karitatív, közművelődési-, szociális — szakosztályi tárgyaláson úgy a hitélet, mint a jótékonyág körébe vago kérdéseket, továbbá a nevelési és általános művelődési ügyeket, végül pedig a szociális tárgyú témákat minden alkalommal magas nivón álló előadásokkal terjesztették elő és szakszerű viták után emelték nagygyűlési határozatokká. Az Országos Katholikus Szövetség, mint e határozatok végrehajtója, a gyűlés óta lefolyt idő alatt kellőképen igyekezett azoknak érvényt szerezni s már eddig is több irányban sikerült a nagygyűlés által célzott eredményeket elérnie. Legközelebb hagyja el a sajtót a II. füzet, mely a kapcsolatosan tartott egyesületi ülésekről fog teljes képet nyújtani s azonkívül úgy a hazai, mint a külföldi lapok elhangzott véleményeiről összefoglaló képet adni. Az évkönyv a Szövetség hivatalos helyiségében (IV., Ferenciek-tere 7. III. lépcső 1. em. 8. sz. a.) 2 K-ért kapható.

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

az oltáregyletek imakönyve, ötödik teljes kiadás; 30 óra

K. Sávely Dezső festőművész rajzaival megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K — f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal ...	5 " 50 "
Bőrkötés, arany v., tokkal ...	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, arany vágás, párnázva, kazettával ...	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörös vágás ...	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörös vágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, arany vágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

REMÉNYSÉGÜNK 1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal még kaphatók

Walsér-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs kiadás, sok képpel (Aranykorona nagyságban)

leszállított ára:

Vászonkötés, tokkal	4 K 20 f.
Bőrkötés, vörös v., tokkal ...	5 " 20 "
Bőrkötés, arany metszés	6 " 20 "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Vászonkötés	3 K 10 f.
Díszes kötés	4 " 10 "
Selyemkötés	6 " 10 "

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsa (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy utánvétellel.

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

1 K 40 fill.-jével.

Reviczky Aladár C. M. munkái:

Az Oltáriszentség. Ára 50 fillér.

Mindennapi lelki kenyér. Ára amateur kötésben 1.60 kor.

Jöjjetek hozzám mindnyájan. Ára 10 fillér, 100 drb 8 kor.

Az elrejtett kincs, vagyis a gyakori szentáldozás. Ára 16 fill.

Megjelent tótul is. Ára 16 fill.

Előadások az Oltáriszentségről. Ára 80 fillér.

Baylon sz. Paszkál, az oltáregyesületek patrónusa. Ára 80 fill.

Imák és énekek. Ára kötve 80 fillér.

Katonai imakönyv. Ára kötve 40 fillér.

A vegyesházasságról. Ára 16 fill. Megjelent tótul is. Ára 20 fill.

Jöjj, Uram Jézus! A gyakran áldozó gyermekek imakönyve. Köt. 1.60 K

Isten nevét hiába ne vedyed! Ára 4 fill.

Kaphatók a Lazaristáknál Budapest, IX., Gát-u. 6.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYV

Imádság az ország boldogságáért.

A legméltóságosabb Oltáriszentség, kegyelmed trónja előtt alázattal leborulva, édes magyar hazám számára áldást esdek tőled édes Jézusom.

Áraszd reá kegyelmed harmatát; legyen virágzó, mint a liliom, dicső, mint az olajfa s erényeinek illata, mint Libanon cédrusáé.

Nagy Isten, aki egyedül vagy forrása a boldogságnak és áldásnak, áldd meg nemzetünket, amelyet teremtettél, megváltottál és annyi vész között egy évezreden át fönntartottál.

Mindenható örök Isten, ki az Oltáriszentségben a világ végéig velünk maradsz, áldd meg hazánkat, a te örökségedet, amelyet drága szent véreden szereztél s amelyet atyáink vére áztatott.

Mindentudó Isten, ki kenyér leple alatt rejtőzöl, de aki előtt semmi sincs elrejtve, áldd meg a te magyar népedet, melynek ügyét a te hatalmas kezéd védje és vezesse.

Hatalmas Istenünk, akinek semmiféle hatalom ellent nem állhat, áldd meg édes hazánkat, hogy mindaz, ami a békét megzavarhatná, távol maradjon határaitól.

Szent Isten, magyarok Istene, aki előtt a szeráfok imádatos hódolattal elfödik arcukat, áldd meg édes magyar hazánkat, hogy téged mindig megismerjen, neked híven szolgáljon, soha ellened pártot ne üssön, hogy így legyen nagy, hatalmas, boldog és virágzó.

Walser-Varga Örökimádsás imakönyvéből.

